

съ насъ, че на небето при Бога той може отново да процъвти!

Ангелътъ го взе, цѣлуна детето за неговата милозливостъ и видѣ, какъ то поотвори малко очитѣ си. После откъснаха нѣколко хубави цвѣтя, но не забравиха и презрѣното лютиче и дивата любика.

— Е, вече имаме цвѣтя! — каза детето, и ангелътъ климна съ глава, но още не трѣгваха нагоре къмъ Бога. Бѣше ношъ, дълбока тишина владѣеше наоколо. Тѣ останаха въ голѣмия градъ и слизаха и се издигаха въ една отъ найтѣснитѣ улици, гдето лежаха купища отъ пепелъ и боклуци. Почиствали сж нѣкои: парчета отъ чении и гипсови фигури, парцали отъ дрехи и части отъ шапки бѣха разхвърлени въ най-голѣмо безредие. Всичко това не представяваше красива гледка за окото.

Ангелътъ, като летѣше надъ развалинитѣ, посочи останки тѣ на една саксия и буцата земя, изпаднала изъ нея, която се държеше отъ коренитѣ на едно голѣмо увѣхнало полско цвѣте, изхвърлено на улицата като непотрѣбна вещь.

— И него ще вземемъ съ насъ! — рече ангелътъ, — а после ще узнаешъ, защо правимъ това.

Продължиха да хвърчатъ, а въ това време ангелътъ разказа следното:

— Тамъ, долу въ тѣсната улица, въ една низка стаяживѣеше бедно, болно момче.

Огъ най-ранно детство още то постоянно боледуваше. Когато се чувствуваше по-добре, то се разхождаше въ малката стая съ патерица. Тоза бѣ най-много, което можеше да стори.

Презъ лѣтото, само около половинъ часъ на день, слънчевитѣ лъчи проникваха въ коридорчето на кжщата. Тогава бедното момче сѣдаше тамъ, радваше се на топлото слънце и разглеждаше червената кръвъ въ своитѣ прозрачно нѣжни прѣсти, които издигаше между очитѣ си и слънцето. Следъ това то се прибираше въ стаичката и си казваше: „Днесъ бѣхъ вънъ на открито!“ Гората съ нейната свежа пролѣтна зеленина момчето познаваше само по първия буковъ клонъ, който му донасяше синътъ на съседа. Болното вземаше клонна, издигаше го високо надъ главата си и мислѣше, че пжтува подъ букитѣ въ гората, гдето слънцето блѣсти и птичкитѣ пѣятъ.

Единъ пролѣтенъ день синътъ на съседа му донесе и полски цвѣтя. Между тѣхъ имаше едно съ коранъ. Него той посади въ саксия, която сложи до леглото на своето болно другарче. И благословена бѣше ржката, която посади това цвѣте: то растѣше и всѣка година изкарваше нови стрѣкчета. За болното момче то стана обична цвѣтна градина, едничко негово съкровище на тази земя. Момченцето го поливаше и наглежда-